

Като много знатенъ и богатъ,
 Бѣ прочутъ навредъ Али Мурадъ
 Имаше си той едно магаре
 За езда, кушии и товари,
 И обичаше той съ нѣженъ жаръ
 Своя малъкъ дългоухъ другаръ.

Но нещешъ ли съ тоя славенъ мжжъ
 Случи се нещастие веднѣжъ.
 Отъ далеко, нейде отъ възтока
 Бѣ дошла гемия съ рѣдка стока.
 Пусна той магарето въ галопъ
 И закупи бърже цѣлъ вързопъ.

Молоствовъ бѣ нашиятъ Али —
 Той магаренцето съжали
 И си рече: „Да си не играя,
 Чѣма то, горкото, да изтрае,
 Ами по-добре товара скжпъ
 Да привържа азъ на своя гръбъ“.